

Samling af Afgørelser

PERSONALERETTENS DOM (Første Afdeling)

5. juli 2011 *

»Personalesag — kontraktansat — ansættelsesvilkår — fysisk egnethed — lægeundersøgelse i forbindelse med ansættelsen — beskyttelse af fysiske personer med hensyn til behandling af personoplysninger — lægens tavshedspligt — videregivelse af lægelige oplysninger mellem institutioner — ret til respekt for privatlivet«

I sag F-46/09,

angående et annulationsøgsmål anlagt i henhold til artikel 236 EF og artikel 152 EA,

V, ansøger til en stilling som kontraktansat ved Europa-Parlamentet, Bruxelles (Belgien), ved advokaterne É. Boigelot og S. Woog,

sagsøger,

støttet af:

Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse ved M.V. Pérez Asinari og ved H. Kranenborg, som befuldmægtigede,

intervenient,

mod

Europa-Parlamentet ved K. Zejdová og S. Seyr, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

har

PERSONALERETTEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, S. Gervasoni (refererende dommer), og dommerne H. Kreppel og M.I. Rofes i Pujol,

justitssekretær: fuldmægtig R. Schiano,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 8. marts 2011,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

- 1 Ved stævning indleveret den 5. oktober 2009 til Personalerettens Justitskontor har V anlagt denne sag principalt med påstand om annullation dels af afgørelse af 19. december 2008, hvorved Europa-Parlamentets direktør for Personale tilbagekaldte det tilbud om ansættelse, der blev fremsat til sagsøgeren den 10. december 2008, som følge af manglende egnethed til ansættelse, dels af en udtalelse af 18. december 2008 fra Parlamentets rådgivende læge, samt påstand om erstatning for den skade, som sagsøgeren mener at have lidt.

Retsforskrifter

- 2 Artikel 82, stk. 3, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union (herefter »vilkårene«) bestemmer:

»Som kontraktansat kan kun ansættes en person, der:

[...]

d) opfylder de for hans arbejde nødvendige fysiske krav [...]«

- 3 Vilkårenes artikel 83 bestemmer:

»Inden ansættelsen underkastes den kontraktansatte en lægeundersøgelse af en af institutionernes læger, for at institutionen kan få sikkerhed for, at ansøgeren opfylder betingelserne i artikel 82, stk. 3, litra d).

[A]rtikel 33, stk. 2, [i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union] finder tilsvarende anvendelse.«

- 4 Artikel 33, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) bestemmer:

»Når den i stk. 1 omhandlede lægeundersøgelse fører til en negativ udtalelse, kan ansøgeren inden 20 dage efter, at han har modtaget meddelelse herom fra institutionen, anmode om, at hans tilfælde forelægges til udtalelse i et lægeudvalg sammensat af tre læger, der udpeges af ansættelsesmyndigheden blandt institutionernes rådgivende læger. Den rådgivende læge, der har afgivet den første negative udtalelse, skal høres af lægeudvalget. Ansøgeren kan forelægge udvalget en udtalelse fra en læge efter eget valg. Når lægeudvalgets udtalelse bekræfter resultatet af den i stk. 1 omhandlede lægeundersøgelse, afholdes halvdelen af honorarer og ekstraomkostninger af ansøgeren.«

- 5 Artikel 15 i den af Parlamentets præsidium truffene afgørelse af 3. maj 2004 vedrørende interne bestemmelser om ansættelse af tjenestemænd og øvrige ansatte (herefter »de interne bestemmelser«) bestemmer:

»Inden ansættelsen underkastes den kontraktansatte en lægeundersøgelse i henhold til artikel 83 i vilkårene for de øvrige ansatte. Resultatet af denne undersøgelse er gyldigt i et år, medmindre andet er angivet af institutionens rådgivende læge, som i givet fald kan fastsætte en kortere gyldighed.«

- 6 Det fremgår af procedurehåndbogen for Kommissionens lægetjeneste, at en sag arkiveres efter seks måneder, hvis en stilling ikke tiltrædes efter afgivelsen af udtalelsen om egnethed.

- 7 Artikel 1, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT 2001 L 8, s. 1) bestemmer:

»De institutioner og organer, som er oprettet ved eller på grundlag af traktaterne om oprettelse af [Den Europæiske Union], i det følgende benævnt »[unions]institutioner og -organer«, sikrer i overensstemmelse med denne forordning beskyttelsen af fysiske personers grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, især retten til privatlivets fred, i forbindelse med behandling af personoplysninger, uden hverken at begrænse eller forhindre den frie udveksling af personoplysninger indbyrdes eller til modtagere, der er undergivet den nationale lovgivning i medlemsstaterne, der er vedtaget i medfør af direktiv 95/46/EF.«

- 8 Artikel 4 i forordning nr. 45/2001 bestemmer:

»1. Personoplysninger:

- a) skal behandles loyalt og lovligt
- b) skal indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål og må ikke senere gøres til genstand for behandling, som er uforenelig med disse formål. Senere behandling til historiske, statistiske eller videnskabelige formål anses ikke for at være uforenelig med disse formål, såfremt den registeransvarlige giver de fornødne garantier, især til sikring af, at personoplysningerne ikke behandles til andre formål, og at de ikke anvendes til støtte for foranstaltninger eller beslutninger, der berører bestemte enkeltpersoner
- c) skal være tilstrækkelige og relevante og ikke omfatte mere end, hvad der kræves til opfyldelse af de formål, hvortil de indsamles, og de formål, hvortil de senere behandles
- d) skal være korrekte og om nødvendigt ajourførte; der træffes alle rimelige foranstaltninger for at slette eller berigtige personoplysninger, der er urigtige eller ufuldstændige i forhold til de formål, hvortil de indsamles, eller de formål, hvortil de senere behandles
- e) skal opbevares på en sådan måde, at det ikke er muligt at identificere de registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt af hensyn til de formål, hvortil personoplysningerne indsamles, eller de formål, hvortil de senere behandles. [Unions]institutionen eller -organet fastsætter, at personoplysninger, der til historiske, statistiske eller videnskabelige formål skal opbevares i længere tid end ovennævnte periode, enten kun opbevares i en form, der gør dem anonyme, eller, hvis dette er umuligt, kun opbevares, såfremt den pågældende persons identitet kryptograferes. Personoplysningerne må under ingen omstændigheder benyttes til andre formål end historiske, statistiske eller videnskabelige.

2. Det påhviler den registeransvarlige at sikre, at stk. 1 overholdes.«

- 9 Artikel 6 i forordning nr. 45/2001 bestemmer:

»Med forbehold af artikel 4, 5 og 10:

- 1) må behandling af personoplysninger til andre formål end dem, hvortil de indsamles, kun finde sted, hvis ændring af behandlingsformålet udtrykkeligt er tilladt i henhold til [union]sinstitutionens eller -organets interne regler.

[...]«

10 Artikel 7 i forordning nr. 45/2001:

»Med forbehold af artikel 4, 5, 6 og 10:

- 1) må personoplysninger kun videregives inden for eller til andre [union]sinstitutioner og -organer, hvis de er nødvendige af hensyn til den retmæssige udførelse af opgaver, der hører under modtagerens kompetenceområde.

[...]«

11 Artikel 10, stk. 1-3, i forordning nr. 45/2001 bestemmer:

»1. Behandling af personoplysninger vedrørende racemæssig eller etnisk baggrund, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning, fagforeningsmæssigt tilhørsforhold og behandling af personoplysninger vedrørende helbredsforhold og seksuelle forhold er forbudt.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis:

- a) den registrerede udtrykkeligt har givet sit samtykke til en sådan behandling, medmindre det i [union]sinstitutionens eller -organets interne regler er fastsat, at forbuddet i stk. 1 ikke kan ophæves ved den registreredes samtykke, eller
- b) behandlingen er nødvendig af hensyn til overholdelsen af den registeransvarliges forpligtelser og specifikke rettigheder på det arbejdsretlige område, i det omfang dette er tilladt i henhold til traktaterne om oprettelse af [Den Europæiske Union] eller andre retsakter vedtaget på grundlag af disse traktater, eller, om nødvendigt, i det omfang behandlingen er godkendt af den europæiske tilsynsførende for databeskyttelse og under forudsætning af de fornødne garantier [...]

3. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis behandlingen af personoplysningerne er nødvendig med henblik på forebyggende lægeundersøgelser, medicinske diagnoser, sygepleje eller patientbehandling eller forvaltning af læge- og sundhedstjenester, og hvis behandlingen af disse personoplysninger foretages af en sundhedsperson, der har tavshedspligt, eller af en anden person med en tilsvarende tavshedspligt.«

Sagens faktiske omstændigheder

12 Sagsøgeren arbejdede fra februar 1997 til marts 2006 ved en række af Kommissions tjenester som hjælpeansat eller vikar i en samlet periode på ca. tre år. Hun udførte bl.a. midlertidigt opgaver for enheden »Undersøgelser i samarbejde med andre organer« under Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) fra september 2005 til marts 2006.

13 Ved brev af 27. februar 2006 fik sagsøgeren meddelelse om, at hun havde bestået en udvælgelsesprøve for kontraktansatte inden for sekretariatsfunktioner, som var benævnt CAST 25, som reference til de 25 medlemsstater. Sagsøgerens navn blev derfor opført på Det Europæiske Personaleudvælgelseskontors (EPSO) endelige liste over beståede ansøgere, som var gyldig i tre år.

14 I juni 2006 udtrykte to af Kommissionens generaldirektorater ønske om at ansætte sagsøgeren.

15 Sagsøgeren blev indkaldt til en lægeundersøgelse med henblik på at vurdere sagsøgerens evne til at varetage arbejdsopgaver i henhold til vilkårenes artikel 83.

16 Lægeundersøgelsen i forbindelse med ansættelsen blev foretaget af læge K i Kommissionens lægetjenestes lokaler i Bruxelles (Belgien) den 26. juni 2006.

- 17 Sagsøgeren fremsendte den 29. juni 2006 en e-mail til F, chefen for Kommissionens lægetjeneste, for at klage over den upassende adfærd, som læge K angiveligt havde udvist over for sagsøgeren i forbindelse med lægeundersøgelsen den 26. juni 2006.
- 18 F behandlede klagen i juli 2006, dels ved at forelægge klagen for læge K, der afviste de omstændigheder, som han blev foreholdt, dels ved at afholde et møde med sagsøgeren.
- 19 Efter denne sagsoplysning besluttede F, selv om der ikke forelå beviser for de omstændigheder, som læge K blev foreholdt, at overlade behandlingen af sagsøgerens sag til en anden læge.
- 20 Den 26. september 2006 afgav Kommissionens rådgivende læge en erklæring om sagsøgerens manglende fysiske egnethed.
- 21 Ved brev af 9. november 2006 meddelte S, direktør for generaldirektoratet (GD) »Personale og Administration«, sagsøgeren, at hun ikke opfyldte de for arbejdet nødvendige fysiske krav, og at hun havde mulighed for inden 20 dage at anmode om, at hendes tilfælde blev forelagt til udtalelse i et lægeudvalg i henhold til vedtægtens artikel 33, stk. 2.
- 22 Ved brev af 18. november 2006 anmodede sagsøgeren om, at hendes tilfælde blev forelagt til udtalelse i et lægeudvalg.
- 23 Det fremgår af den udtalelse af 17. april 2007, som lægeudvalgets tre medlemmer afgav i enighed, efter at have foretaget en samlet betragtning af akterne i sagsøgerens sag og anmodet om en psykiatrisk evaluering, at lægeudvalget var af den opfattelse, at »[sagsøgeren] ikke [var] i besiddelse af de for arbejdet nødvendige kvalifikationer«. Det fremgår af slutningen af udtalelsen, at »den lægelige begrundelse for resultatet fremsendes [til Kommissionens lægetjeneste] og er undergivet tavshedspligt«.
- 24 Ved brev af 15. maj 2007 underrettede Kommissionen sagsøgeren om, at »det fremgår af udvalgets udtalelse [som var vedlagt brevet i kopi], at [sagsøgeren] ikke opfylder de for arbejdet fysiske krav«. Det fremgik af brevet, at »den lægelige begrundelse for resultatet er fremsendt til chefen for Kommissionens lægetjeneste i Bruxelles, der har ladet udtalelsen tilgå [sagsøgerens] lægejournal, og at udtalelsen er undergivet tavshedspligt«.
- 25 Sagsøgeren indgav den 9. maj 2007 en klage over denne afgørelse.
- 26 Ved afgørelse af 12. juli 2007 afslog Kommissionen denne klage.
- 27 Den 4. marts 2008 anlagde sagsøgeren sag, der blev registreret som sag F-33/08, bl.a. til prøvelse af afgørelsen af 15. maj 2007. Ved dom af 21. oktober 2009 frifandt Personaleretten Europa-Parlamentet. Sagen blev appelleret til Den Europæiske Unions Ret, der stadsfæstede afgørelsen ved dom af 15. juni 2011 (sag T-510/09 P, V mod Kommissionen).
- 28 Parlamentets lægetjeneste anmodede ved skrivelse af 9. december 2008 Kommissionen om at få tilsendt sagsøgerens lægejournal og fremsatte derefter ved brev af 10. december 2008 til sagsøgeren et tilbud om ansættelse som kontraktansat i ansættelsesgruppe II i generalsekretariatet for perioden fra den 2. februar til den 2. august 2009. Det fremgik af dette brev, at tilbuddet blev fremsat på betingelse af, at sagsøgeren opfyldte ansættelsesbetingelserne i villkårenes artikel 82, og at lægeundersøgelsen i forbindelse med ansættelsen førte til en positiv udtalelse. Sagsøgeren blev endvidere opfordret til inden to uger pr. telefaks at fremsende de nødvendige dokumenter, bl.a. en bekræftet kopi af arbejdsgiverattester vedrørende alle tidligere ansættelsesforhold. Ved e-mail af samme dato underrettede den person, der var ansvarlig for ansættelsesproceduren i forhold til sagsøgeren,

sagsøgeren om bl.a. reglerne for gennemførelse af lægeundersøgelser i forbindelse med ansættelsen og opfordrede sagsøgeren til at fremsende et identitetsfoto »med henblik på at sammensætte [sagsøgerens] lægejournal«.

- 29 Ved e-mail af 10. december 2008 accepterede sagsøgeren Parlamentets ansættelsestilbud. Ved en anden e-mail af samme dato meddelte sagsøgeren Parlamentet, at hun ikke havde mulighed for at fremsende de ønskede dokumenter inden fjorten dage, idet hun skulle på en udlandsrejse, og hun ønskede endvidere henset til juledagene, at få udsat fristen til engang i januar.
- 30 Ved brev af 10. december 2008 blev sagsøgeren indkaldt med henblik på foretagelse af en lægeundersøgelse i forbindelse med ansættelsen den 7. januar 2009. Nederst i brevet var anført navnene på seks læger, der var tilknyttet Parlamentets lægetjeneste i Bruxelles. Brevet var underskrevet af læge B. Læge K, der havde foretaget lægeundersøgelsen af sagsøgeren den 26. juni 2006 i Kommissionens lokaler, og hvis adfærd sagsøgeren havde klaget over, var nævnt blandt disse seks læger.
- 31 Ved e-mail af 11. december 2008 meddelte den person, der var ansvarlig for at behandle sagsøgerens sag, sagsøgeren, at hun sagtens kunne fremsende de ønskede dokumenter i januar, idet ansættelse skulle ske med virkning fra den 2. februar 2009.
- 32 Den 12. december 2008 mødte sagsøgeren på eget initiativ op på Parc Léopold klinikken i Bruxelles for at få taget blodprøver.
- 33 Den 12. december 2008 modtog Parlamentets lægetjeneste en kopi af sagsøgerens lægejournal, idet originalen blev opbevaret i Kommissionens arkiver som følge af, at denne institution havde afslået at ansætte sagsøgeren.
- 34 Parlamentets rådgivende læge konkluderede i sin udtalelse af 18. december 2008 efter at have gennemgået de af Kommissionen tilvejebragte oplysninger, at sagsøgeren ikke var fysisk egnet til at varetage »en stilling ved de europæiske institutioner«. Denne udtalelse havde overskriften »Resultatet af lægeundersøgelse af 26. [juni] 2006 foretaget i Kommissionens lokaler i Bruxelles« og hvilede på en konstatering af, at Kommissionens rådgivende læge den 26. september 2006 havde fundet, at sagsøgeren ikke var egnet, hvilket det lægeudvalg, der behandlede anmodningen om fornyet udtalelse, bekræftede den 17. april 2007, og resultatet »gør sig fortsat gældende i forhold til alle stillinger ved alle europæiske institutioner«.
- 35 Ved brev af 19. december 2008 underrettede Parlamentet sagsøgeren om den ovennævnte udtalelse af 18. december 2008 om manglende egnethed og tilbagekaldte det ansættelsestilbud, som det havde fremsat den 10. december 2008 (herefter »den anfægtede afgørelse«). Parlamentet gjorde i dette brev for det første opmærksom på den pligt, som påhvilede sagsøgeren, til at oplyse Parlamentet om andre lægeundersøgelser, som andre institutioner måtte have foretaget i forhold til sagsøgeren, for at lette ansættelsesproceduren og gøre det muligt at få tilsendt lægejournalen fra den pågældende institution. Parlamentet oplyste for det andet, at det havde modtaget den lægejournal vedrørende sagsøgeren, som Kommissionen var i besiddelse af, efter at Parlamentet ved at konsultere CAST-databasen havde erfaret, at sagsøgeren tidligere havde arbejdet for Kommissionen.
- 36 Ved brev af 5. januar 2009 indgav sagsøgeren en klage over den anfægtede afgørelse i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2. Parlamentet har anført, uden at dette er blevet bestridt, at det modtog klagen den 7. januar 2009.
- 37 Ved e-mail af 26. januar og 13. marts 2009 indgav sagsøgeren supplerende oplysninger vedrørende klagen. Sagsøgeren anmodede endvidere om at få tilsendt resultatet af de blodprøver, der blev foretaget på Parc Léopold klinikken den 12. december 2008 og af Kommissionens lægetjeneste den 26. juni 2006, og anklagede læge K for at have forfalsket resultatet af lægeundersøgelsen.

- 38 Den 18. februar 2009 fik sagsøgeren foretaget en ny blodprøve, der ifølge de af sagsøgeren nævnte kilder viser, at »der består en væsentlig forskel mellem resultatet fra denne blodprøve og de blodprøver, der blev foretaget den 12. december 2008, som umiddelbart er vanskelig at begrunde«.
- 39 Ved brev af 30. april 2009 meddelte Parlamentet sagsøgeren, at det ikke anerkendte anklagen om, at læge K skulle have forfalsket resultatet af de ovennævnte blodprøver.
- 40 Klagen blev genstand for et stiltiende afslag den 7. maj 2009.
- 41 Ved brev af 12. maj 2009 fremsendte Parlamentet resultaterne af blodprøverne til sagsøgeren.
- 42 Ved brev af 24. juni 2009, som blev meddelt sagsøgeren den 2. juli 2009, afslog Parlamentets generalsekretær udtrykkeligt klagen.

Parternes påstande og retsforhandlingerne

- 43 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Parlamentet pålægges dels at fjerne resultaterne af de blodprøver, der blev foretaget den 12. december 2008 på Parc Léopold klinikken fra sagsøgerens lægejournal, idet læge K har forfalsket indholdet, dels at fjerne, ændre eller rette de forkerte svar fra sagsøgerens lægejournal, som sagsøgeren afgav efter pres fra læge K under den lægeundersøgelse i forbindelse med ansættelsen, som blev foretaget hos Kommissionen.
 - Den anfægtede afgørelse annulleres.
 - Den rådgivende læges udtalelse af 18. december 2008 annulleres.
 - Parlamentet pålægges at iværksætte en reel lægeundersøgelse, hvorved sagsøgeren ikke udsættes for forskelsbehandling, og tilbuddet om ansættelse ved Parlamentets GD »Kommunikation« genfremsættes.
 - Parlamentet tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på 70 000 EUR med tillæg af morarenter for de påståede økonomiske og ikke-økonomiske skader.
 - Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 44 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 45 Ved brev af 12. februar 2010, der vedrører foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, har Personaleretten anmodet Parlamentet om at fremsende afgørelsen af 3. maj 2004 fra Parlamentets Præsidium, der omhandler interne bestemmelser om ansættelse af tjenestemænd og øvrige ansatte. Parlamentet har efterkommet denne anmodning.
- 46 Ved brev af 12. april 2010 har Personaleretten truffet bestemmelse om bevisoptagelse i henhold til procesreglementets artikel 58, stk. 2, andet afsnit, og har på den baggrund anmodet Kommissionen om bl.a. at oplyse, hvilke af institutionens interne regler der finder anvendelse på spørgsmålet om

videregivelse af lægelige oplysninger til en anden institution, og under hvilke omstændigheder de lægelige oplysninger om V blev videregivet til Parlamentet. Ved brev af 23. april 2010 har Kommissionen efterkommet denne anmodning.

- 47 Ved brev af 12. april 2010 har Personaleretten opfordret Parlamentet til dels inden for rammerne af foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse at præcisere, under hvilke omstændigheder lægeoplysningerne om V blev videregivet til Parlamentet, dels i overensstemmelse med procesreglementets artikel 111, stk. 1, at fremsætte sine bemærkninger vedrørende det hensigtsmæssige i at opfordre Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse (EDPS) til at intervenere i sagen. Ved brev af 23. april 2010 har Parlamentet efterkommet foranstaltningen med henblik på sagens tilrettelæggelse og meddelt Personaleretten, at Parlamentet ikke har nogen bemærkninger at fremsætte vedrørende det hensigtsmæssige i at opfordre EDPS til at intervenere i sagen.
- 48 Ved brev af 12. april 2010 har Personaleretten i henhold til procesreglementets artikel 111, stk. 1, opfordret sagsøgeren til at fremsætte sine bemærkninger vedrørende det hensigtsmæssige i at opfordre EDPS til at intervenere i sagen. Ved brev af 23. april 2010 har sagsøgeren oplyst, at hun finder det relevant at opfordre EDPS til at intervenere.
- 49 Personaleretten har fundet, at det ikke er relevant at opfordre Kommissionen til at intervenere i den foreliggende sag, idet denne institution inden for rammerne af de ovennævnte foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse har fremsendt de nødvendige supplerende oplysninger. Den foreliggende tvist kan endvidere ikke indebære en direkte tilsidesættelse af Kommissionens rettigheder, idet de påstande, der er anført i søgsmålet, ikke på nogen måde nævner Kommissionens adfærd.
- 50 Ved e-mail af 23. april 2010 har sagsøgeren meddelt Personaleretten, at hun har tilbagekaldt fuldmagten til sin advokat, indtil Den Europæiske Unions Domstol har taget stilling til hendes anmodning om, at Personaleretten erklæres inkompetent til at behandle sagen.
- 51 Efter en udveksling af korrespondance og e-mails mellem Personaleretten og sagsøgeren, herunder bl.a. et brev fra justitskontoret af 21. maj 2010 og et brev fra Personalerettens præsident af 10. juni 2010, har sagsøgeren ved brev af 15. juni 2010 til Personalerettens præsident bekræftet, at hun ønsker at fastholde det søgsmål, hun har anlagt ved Personaleretten, og at hun på ny giver advokat É. Boigelot fuldmagt til at repræsentere sig i den foreliggende sag. Dette brev, der hidrører fra sagsøgeren, er ikke tilgået sagen. Ved brev af 1. juli 2010 bekræftede advokat É. Boigelot, at han fortsat har fuldmagt til at repræsentere sagsøgeren i sagen. Sagsøgerens brev af 15. juni 2010 var vedlagt som bilag til advokatens brev.
- 52 Ved brev af 8. juli 2010 har Personaleretten opfordret EPDS til at meddele, om EPDS ønsker at intervenere i den foreliggende sag. Personaleretten har i dette brev bl.a. anført, at sagsøgeren har påberåbt sig en tilsidesættelse af artikel 6 og 7 i forordning nr. 45/2001.
- 53 Ved brev af 31. august 2010 har EPDS oplyst, at han ønsker at intervenere i den foreliggende sag til støtte for sagsøgerens påstande.
- 54 Ved brev af 16. september 2010 har Personaleretten i henhold til procesreglementets artikel 111, stk. 2, opfordret parterne til at oplyse i påkommende tilfælde, hvilke sagsakter de anser for hemmelige eller fortrolige, og som de følgelig ikke ønsker tilstillet intervenienten. Ved brev af 20. september 2010 har Parlamentet svaret Personaleretten, at de til sagen tilgæede dokumenter ikke er hemmelige eller fortrolige. Ved brev af 24. september 2010 har sagsøgeren anmodet om, at de personoplysninger, der vedrører hende i sagens processkrifter, bliver behandlet fortroligt i den foreliggende sag for at sikre, at sagsøgeren ikke kan identificeres, og hun har samtidig fremsendt en ikke-fortrolig version af stævningen til Personaleretten.

- 55 Parterne har ved brev af 11. oktober 2010 modtaget underretning om, at Personaleretten har imødekommet sagsøgerens anmodning om fortrolig behandling. Parlamentet er blevet opfordret til at fremsende en ikke-fortrolig version af svarskriftet og brevet af 23. april 2010 til Personaleretten, hvorved Parlamentet bl.a. har anført, at det ikke har bemærkninger til spørgsmålet om, hvorvidt EPDS kan intervenere i sagen. Parlamentet har efterkommet denne anmodning.
- 56 Ved kendelse af 10. november 2010 har EPDS fået tilladelse til at intervenere i sagen.
- 57 Den 10. januar 2011 har EPDS indleveret interventionsprocesskrift. Det fremgår af dette processkrift, at EPDS kun intervenserer i sagen til støtte for sagsøgerens påstande, i det omfang sagsøgeren har gjort gældende, at den af Parlamentets lægetjeneste udviste adfærd er i strid med databeskyttelsesbestemmelserne.
- 58 Ved brev af 3. februar 2011 har parterne fremsat bemærkninger til processkriftet.

Retlige bemærkninger

1. Påstandene om annullation af den rådgivende læges udtalelse af 18. december 2008

- 59 Det fremgår af fast retspraksis, at retsakter eller beslutninger kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål, når foranstaltningerne har bindende retsvirkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling (dom afsagt af Retten i Første Instans den 15.6.1994, sag T-6/93, Pérez Jiménez mod Kommissionen, præmis 34). Hvad angår retsakter eller beslutninger, hvis tilblivelse omfatter flere stadier, navnlig sådanne, som afslutter en intern procedure, er det principielt kun foranstaltninger, som definitivt fastlægger institutionens standpunkt som afslutning på denne procedure, modsat mellemkommende foranstaltninger, der har til formål at forberede den endelige beslutning, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål (jf. bl.a. hvad angår en udtalelse fra lægeudvalget dom afsagt af Retten i Første Instans den 11.4.2006, sag T-394/03, Angeletti mod Kommissionen, præmis 36, og hvad angår en udtalelse fra invaliditetsudvalget Personalerettens dom af 4.11.2008, sag F-41/06, Marcuccio mod Kommissionen, præmis 53-54).
- 60 Den rådgivende læges udtalelse af 18. december 2008 udgør en forberedende retsakt til den anfægtede afgørelse, og sagsøgeren kan følgelig ikke anfægte retsakten direkte. Det følger heraf, at de påstande, der er rettet mod udtalelsen, må afvises.

2. Påstandene om, at Personaleretten skal anordne visse foranstaltninger

- 61 Sagsøgeren har anmodet Personaleretten om at pålægge Parlamentet dels at fjerne oplysninger om resultatet af de blodprøver, der blev foretaget den 12. december 2008, fra sagsøgerens lægejournal, dels at fjerne, ændre eller rette de forkerte svar fra hendes sag, som læge K pressede hende til at afgive i forbindelse med lægeundersøgelsen ved ansættelse hos Kommissionen. Sagsøgeren har endvidere anmodet Personaleretten om at pålægge Parlamentet at foretage en lægeundersøgelse i forbindelse med ansættelsen, og at genfremsætte det ansættelsestilbud, som sagsøgeren modtog fra Parlamentets GD »Kommunikation«.
- 62 Som anført af Parlamentet vedrører sådanne påstande meddelelse af påbud.
- 63 Det følger imidlertid af fast retspraksis, at Unionens retsinstanser ikke har kompetence til at give institutionerne påbud (Domstolens dom af 21.9.1989, forenede sager C-41/88 og C-178/88, Becker og Starquit mod Parlamentet, summarisk offentliggørelse, præmis 6, dom afsagt af Retten i Første Instans den 9.6.1994, sag T-94/92, X mod Kommissionen, præmis 33, af 9.6.1998, sag T-172/95, Chesi m.fl.

mod Rådet, præmis 33, og af 15.12.1999, sag T-300/97, Latino mod Kommissionen, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis, Personalerettens dom af 7.11.2007, sag F-57/06, Hinderyckx mod Rådet, præmis 65).

64 Følgelig må ovennævnte påstande afvises.

3. Påstandene om annullation af den anfægtede afgørelse

65 Sagsøgeren har i det væsentlige fremsat fire anbringender:

- Det første anbringende vedrører den ulovlige karakter af den rådgivende læges udtalelse, der er afgivet på grundlag af dokumenter, som hidrører fra Kommissionens lægetjeneste, og som er mere end to år gammel, og uden at der forinden blev foretaget en klinisk og psykologisk undersøgelse af sagsøgeren.
- Det andet anbringende vedrører tilsidesættelse af den procedure, der er omhandlet i vedtægtens artikel 33, stk. 2, og princippet om respekten for retten til forsvar, for så vidt som den anfægtede afgørelse blev vedtaget, uden at sagsøgeren forinden fik mulighed for at forelægge sagen for det kontrollerende lægeudvalg.
- Det tredje anbringende vedrører tilsidesættelse af princippet om respekt for privatlivets fred og af artikel 6 og 7 i forordning nr. 45/2001.
- Det fjerde anbringende vedrører psykisk chikane.

Det første anbringende om den ulovlige karakter af den rådgivende læges udtalelse

Parternes argumenter

- 66 Sagsøgeren har anført, at den rådgivende læges udtalelse, på grundlag af hvilken den anfægtede afgørelse er vedtaget, blev afgivet på en ikke-forskriftsmæssig måde. Den rådgivende læge afgav nemlig sin udtalelse uden at have foretaget en lægeundersøgelse af sagsøgeren og udelukkende på grundlag af en tidligere lægeudtalelse fra Kommissionens lægetjeneste, der indeholdt oplysninger, som var mere end to år gamle, og som blev anfægtet i sag F-33/08. Unionens retsinstanter har imidlertid fastslået, at der i forbindelse med en lægeundersøgelse ved ansættelsen skal foretages en klinisk undersøgelse, da lægeundersøgelsen ellers ikke vil kunne anvendes. Det følger endvidere af Kommissionens retningslinjer, at en egnethedsudtalelse kun er gyldig i seks måneder.
- 67 Parlamentet har ikke bestridt, at den rådgivende læge ikke foretog en klinisk undersøgelse af sagsøgeren. Parlamentet er imidlertid af den opfattelse, at den rådgivende læge i det foreliggende tilfælde ikke havde pligt til at foretage en sådan undersøgelse.
- 68 Parlamentet har for det første anført, at Personaleretten ved dom af 21. oktober 2009 (V mod Kommissionen) fandt, at den afgørelse om manglende egnethed, som Kommissionen traf i forhold til sagsøgeren, var lovlig. Den anfægtede afgørelse og den rådgivende læges udtalelse er derfor baseret på en lovligt truffet afgørelse fra Kommissionen.
- 69 Parlamentet har for det andet anført, at muligheden for at foretage en klinisk undersøgelse af ansøgeren ved ansættelsen er et rent lægeligt spørgsmål, der ikke kan gøres til genstand for domstolsprøvelse. Parlamentet har i denne sammenhæng anført, at Unionens retspraksis vedrørende invaliditetsudvalgets mulighed for at foretage en lægeundersøgelse af tjenestemanden, kan anvendes analogt.

- 70 Parlamentet har for det tredje anført, at den rådgivende læge var i besiddelse af sagsøgerens lægejournal, som Kommissionen havde fremsendt, og som omfattede resultaterne af en række kliniske undersøgelser og supplerende specialistundersøgelser. De i journalen indeholdte oplysninger var tilstrækkeligt ajourførte og relevante til, at lægen kunne afgive sin udtalelse, når der henses til sagsøgerens langvarige og kroniske sygdomsforløb.
- 71 Parlamentet har for det fjerde afvist argumentet vedrørende procedurehåndbogen for Kommissionens lægetjeneste, der ikke finder anvendelse på Parlamentet. Den eneste interne bestemmelse, som Parlamentet har fastsat vedrørende gyldigheden af en lægeundersøgelse, fremgår af de interne bestemmelsers artikel 15, hvoraf fremgår, at en egnethedserklæring er gyldig i et år. Denne bestemmelse finder imidlertid kun anvendelse på positive udtalelser og er ikke til hinder for, at Parlamentets rådgivende læge i forbindelse med afgivelsen af den omtvistede udtalelse henviser til en udtalelse om manglende egnethed, som Kommissionen har afgivet mere end et år tidligere.

Personalerettens bemærkninger

- 72 Selv om Unionens retsinstanser ikke inden for rammerne af den retslige efterprøvelse af lovligheden af en afgørelse, der afslår ansættelse på grund af fysisk uegnethed, kan sætte sin egen bedømmelse i stedet for den lægelige bedømmelse af specifikt medicinske spørgsmål, tilkommer det Unionens retsinstanser at efterprøve, om ansættelsesproceduren er forløbet lovligt, og særligt at undersøge, om afslaget på ansættelse bygger på en begrundet lægelig udtalelse, der tydeliggør sammenhængen mellem udtalelsens konstateringer og dens konklusioner for så vidt angår manglende egnethed (dom afsagt af Retten i Første Instans den 14.4.1994, sag T-10/93, A mod Kommissionen, præmis 61).
- 73 En institutions rådgivende læge kan basere sin udtalelse om fysisk uegnethed ikke blot på, at der aktuelt foreligger fysiske eller psykiske forstyrrelser, men også på en medicinsk begrundet prognose om fremtidige forstyrrelser, der i en forudsigelig fremtid vil kunne rejse tvivl om normal udførelse af de pågældende arbejdsopgaver (dommen i sagen A mod Kommissionen, præmis 62).
- 74 Endvidere bemærkes, at i tilfælde, hvor en unionsinstitution råder over en betydelig skønsbeføjelse, skal der lægges stor vægt på overholdelsen af de garantier, som EU-retten giver med hensyn til den administrative sagsbehandling. Unionens retsinstanser har præciseret, at disse garantier bl.a. omfatter kravet om, at den kompetente institution omhyggeligt og upartisk skal efterprøve alle relevante forhold i den konkrete sag, samt begrunde sin beslutning tilstrækkeligt (jf. Domstolens dom af 21.11.1991, sag C-269/90, Technische Universität München, præmis 14, af 7.5.1992, forenede sager C-258/90 og C-259/90, Pesquerias De Bermeo og Naviera Laida mod Kommissionen, præmis 26, og af 22.11.2007, sag C-525/04 P, Spanien mod Lenzing, præmis 58).
- 75 I det foreliggende tilfælde fremgår det af selve ordlyden af udtalelsen af 18. december 2008, at Parlamentets rådgivende læge ved afgivelse af udtalelsen udelukkende har baseret sig på de lægeoplysninger, som Kommissionen har indhentet i 2006 og 2007, dvs. mere end halvandet år tidligere, inden for rammerne af en anden lægeundersøgelse ved ansættelse. Parlamentet har i øvrigt ikke bestridt, at disse oplysninger blev indhentet af Kommissionen mere end halvandet år før Parlamentets rådgivende læge afgav udtalelsen om manglende egnethed af 18. december 2008.
- 76 Det bemærkes indledningsvis, at de interne bestemmelsers artikel 15, der er en adfærdsnorm, som Parlamentet har pålagt sig selv, og som det ikke kan fravige uden at angive grundene hertil, generelt begrænser gyldigheden af resultatet af en lægeundersøgelse, der er foretaget i henhold til vilkårenes artikel 83. I lyset af denne bestemmelse burde Parlamentet således i det mindste have betvivlet gyldigheden af de oplysninger, der blev indhentet fra Kommissionen, eftersom Parlamentet ikke ville have kunnet anse sådanne oplysninger for gyldige mere end et år efter, at lægeundersøgelsen var foretaget, såfremt de var indhentet i forbindelse med en lægeundersøgelse, som Parlamentet selv havde foretaget.

- 77 Det er endvidere blevet fastslået, at lægeundersøgelsen ved ansættelsen for ikke at være fuldstændig overflødig nødvendigvis må omfatte en klinisk undersøgelse og eventuelt de supplerende biologiske undersøgelser, som den rådgivende læge anser for nødvendige (dommen i sagen A mod Kommissionen, præmis 49-51).
- 78 Endelig følger det af den retspraksis, der er nævnt ovenfor i præmis 73 og 74, at en udtalelse om manglende egnethed for at være lovlig skal indeholde en konstatering af aktuelle og fremtidige forstyrrelser og være baseret på de relevante oplysninger.
- 79 Parlamentet har under henvisning til retspraksis vedrørende anerkendelse af erhvervsbetinget invaliditet anført, at spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende person under de givne omstændigheder bør underkastes en klinisk undersøgelse, henhører under det skøn, som er tillagt invaliditetsudvalgets medlemmer (dom afsagt af Retten i Første Instans den 23.11.2004, sag T-376/02, O mod Kommissionen, præmis 44).
- 80 Denne retspraksis vedrører imidlertid grænserne for domstolskontrollen med rent lægelige vurderinger, og den kan ikke begrunde, at den rådgivende læge fritages for den forpligtelse, der er fastsat i vilkårenes artikel 83, til at foretage en lægeundersøgelse, således at den rådgivende læge selv kan vurdere, om den pågældende er egnet til at varetage arbejdsopgaverne.
- 81 Den helbredsmæssige skønsbeføjelse, som tilkommer lægen, forhindrer i øvrigt ikke retsinstansen i dels at vurdere den materielle rigtighed af de beviser, der henvises til, oplysningernes troværdighed og indbyrdes sammenhæng, dels at kontrollere, om disse oplysninger udgør alle de relevante oplysninger, som skal tages i betragtning i forbindelse med en bedømmelse af en kompliceret situation, og om disse oplysninger taler til støtte for de heraf dragne konklusioner (jf. i denne retning dom afsagt af Retten i Første Instans den 12.5.2004, sag T-191/01, Hecq mod Kommissionen, præmis 63).
- 82 Henset til, at de af Kommissionen fremsendte lægeoplysninger ikke var af nyere dato, og at oplysningerne kunne have ændret sig efterfølgende, rådede den rådgivende læge således ikke i det foreliggende tilfælde over alle de relevante oplysninger vedrørende sagsøgerens sundhedstilstand, da han afgav udtalelsen om manglende egnethed.
- 83 Parlamentets argument om, at Kommissionens konstatering af sagsøgerens manglende egnethed i 2007 var begrundet i sagsøgerens sygdomsforløb, må endvidere forkastes. Det er nemlig blevet fastslået, at mentale forstyrrelser, der er kendetegnet ved at være foranderlige, ikke kan begrunde, at en person, som lider af sådanne forstyrrelser, endeligt er udelukket fra tjenesten, idet administrationen har pligt til at sikre en regelmæssig fornyet undersøgelse af den pågældende med rimelige mellemrum (jf. hvad angår en tjenestemand, der blev beordret på sygeorlov, Personalerettens dom af 13.12.2006, sag F-17/05, de Brito Sequeira Carvalho mod Kommissionen, præmis 129 og 130, efterfølgende stadfæstet ved dom afsagt af Retten i Første Instans den 5.10.2009, sag T-40/07 P, de Brito Sequeira Carvalho mod Kommissionen, og dommen i sagen Kommissionen mod de Brito Sequeira Carvalho, sag T-62/07 P, præmis 231-240).
- 84 Hvad angår den omstændighed, at Personaleretten fandt, at den afgørelse om sagsøgerens manglende egnethed, som Kommissionen traf i 2007, var lovlig, bemærkes, at dette ikke har nogen betydning for vurderingen af, om nærværende anbringende er begrundet, når der henses til de betragtninger, som er anført i foregående præmis.
- 85 Dertil kommer, at de relevante ansatte ved Parlamentet under retsmødet som svar på spørgsmål fra Personaleretten har oplyst, at de ligesom ansættelsesmyndigheden på grund af kravet om tavshedspligt ikke havde adgang til de dokumenter, på grundlag af hvilke Parlamentets rådgivende læge afgav udtalelsen om manglende egnethed, da de skulle tage stilling til sagsøgerens klage. De har derfor ikke over for Personaleretten kunnet give oplysninger om dokumenternes karakter og heller ikke bekræfte, at den journal, som Kommissionen fremsendte til Parlamentet, gav Parlamentets rådgivende læge alle

oplysninger om de konkrete omstændigheder vedrørende den lægeundersøgelse før ansættelsen, som blev foretaget hos Kommissionen, og om den omstændighed, at sagsøgeren tidligere havde været ansat ved Kommissionen ad flere omgange. Parlamentets kompetente myndighed kunne endvidere ikke vurdere, om den rådgivende læges udtalelse var baseret på alle de relevante omstændigheder.

- 86 Endelig konstaterer Personaleretten, at Parlamentets rådgivende læge har afgivet en udtalelse, der er formuleret i absolutte og generelle vendinger, uden at have undersøgt sagsøgeren, selv om de specialister, som lægeudvalget udpegede inden for rammerne af lægeundersøgelsen hos Kommissionen, afgav en mere nuanceret erklæring.
- 87 Følgelig må anbringendet om den ulovlige karakter af den rådgivende læges udtalelse tages til følge.

Det andet anbringende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 33, stk. 2

Parternes argumenter

- 88 Sagsøgeren har anført, at Parlamentet har tilsidesat vedtægtens artikel 33 og princippet om overholdelse af retten til forsvar. Den anfægtede afgørelse blev nemlig vedtaget, inden sagsøgeren havde fået mulighed for at forelægge sin sag for det kontrollerende lægeudvalg i henhold til den nævnte bestemmelse.
- 89 Parlamentet har for det første anført, at det af den anfægtede afgørelse fremgik, at hun havde mulighed for, såfremt hun måtte ønske dette, at henvende sig til lægeudvalget for at bestride den rådgivende læges udtalelse, hvilket hun imidlertid ikke gjorde.
- 90 Parlamentet har for det andet anført grundene til, at den anfægtede afgørelse blev truffet uden ophold. Ved ikke at oplyse lægetjenesten om de lægeundersøgelser, som hun havde fået foretaget hos Kommissionen, har sagsøgeren for det første brudt tillidsforholdet til institutionen. For det andet fandt Parlamentet, at den stilling, som sagsøgeren fik tilbudt, skulle besættes hurtigt, idet ansættelsen skete for at udfylde stillingen efter en tjenestemand, der skulle på barselsorlov. Endelig har Parlamentet anført, at såfremt lægeudvalget havde anfægtet den rådgivende læges udtalelse, ville Parlamentet henset til den tilbudte stillings karakter have kunnet tilbyde sagsøgeren en tilsvarende stilling.

Personalerettens bemærkninger

- 91 Det følger af vilkårenes artikel 82 og 83, at den kontraktansatte inden ansættelsen underkastes en lægeundersøgelse af en af institutionernes læger, for at institutionen kan vurdere, om ansøgeren opfylder de for arbejdet nødvendige fysiske krav.
- 92 Vedtægtens artikel 33, stk. 2, som finder analog anvendelse på kontraktansatte, foreskriver en intern kontrolprocedure i forhold til de negative udtalelser, som institutionens rådgivende læge afgiver.
- 93 Det er blevet fastslået, at lovgiver i vedtægtens artikel 33, stk. 2, har indført et kontrollerende lægeudvalg med det formål at give ansøgerne en ekstra garanti og dermed en bedre beskyttelse af deres rettigheder (A mod Kommissionen, præmis 23). Dette princip, som er knyttet til princippet om respekt for retten til forsvar (Personalerettens dom af 13.12.2007, sag F-95/05, N mod Kommissionen, præmis 69 og 70), udgør et væsentligt formkrav.
- 94 Denne garanti skal i øvrigt nødvendigvis overholdes, selv før der træffes en afgørelse om at nægte ansættelse, og ikke først på et senere tidspunkt, da garantien ellers mister sin berettigelse, som er at sikre, at ansøgernes ret til forsvar overholdes (jf. analogt Domstolens dom af 8.7.1999, sag C-51/92 P, Hercules Chemicals mod Kommissionen, præmis 75 og 78, dom afsagt af Retten i Første Instans den

8.7.2008, sag T-48/05, Franchet og Byk mod Kommissionen, præmis 151). Ordlyden af vedtægtens artikel 33, stk. 2, er klar i denne henseende. Ansøgeren kan forelægge sin sag for lægeudvalget inden 20 dage efter, at han har modtaget meddelelse om den rådgivende læges udtalelse, og ikke 20 dage efter, at han har modtaget afslaget på ansættelse.

- 95 Det er i det foreliggende tilfælde ubestridt, at Parlamentet traf den anfægtede afgørelse, uden at sagsøgeren forinden fik mulighed for at forelægge sin sag for det kontrollerende lægeudvalg. Parlamentet underrettede ganske vist sagsøgeren om denne mulighed i forbindelse med meddelelsen om den anfægtede afgørelse. Denne omstændighed er imidlertid uden betydning for den konstaterede ulovlighed, idet afgørelsen blev truffet, allerede inden sagsøgeren havde mulighed for at forelægge sagen for det kontrollerende lægeudvalg inden for fristen på 20 dage, efter at hun fik meddelelse om den rådgivende læges udtalelse.
- 96 Parlamentet har endelig som begrundelse for at have tilsidesat vedtægtens artikel 33 anført, at det af hensyn til tjenestens interesse var nødvendigt hurtigt at ansætte en person som erstatning for en tjenestemand, der skulle på barselsorlov, og at vedtagelsen af den anfægtede afgørelse følgelig ikke kunne afvente udløbet af den frist på 20 dage, der er fastsat i vedtægtens artikel 33, eller lægeudvalgets udtalelse, såfremt sagen måtte blive indbragt for udvalget.
- 97 En sådan begrundelse kan imidlertid ikke lovligt berettige, at Parlamentet fritages for sine forpligtelser i henhold til vedtægtens artikel 33. Under alle omstændigheder udgør den omstændighed, at en tjenestemand skal på barselsorlov, ikke en undtagelse, og det påhviler Parlamentet enten at erstatte den person, der skal på barselsorlov, med en anden kontraktansat, eller at indlede ansættelsesproceduren i så god tid, at de væsentlige formkrav i vedtægtens artikel 33, stk. 2, kan overholdes. Henset til den periode, der forløb mellem tidspunktet for afgivelsen af den rådgivende læges udtalelse og det aftalte ansættelsestidspunkt den 2. februar 2009, var det ikke åbenbart umuligt at indhente lægeudvalgets udtalelse.
- 98 Det fremgår af fast retspraksis, at tilsidesættelsen af en processuel regel, herunder bl.a. princippet om respekt for retten til forsvar, kun kan medføre annullation af en afgørelse, for så vidt som tilsidesættelsen har haft indflydelse på indholdet af den endelige afgørelse. Dette er tilfældet i den foreliggende sag, eftersom det ikke kan udelukkes, at det kontrollerende lægeudvalg, såfremt det havde rådet over alle relevante oplysninger vedrørende sagsøgerens helbredstilstand, ville have afgivet en anden udtalelse end den, som den rådgivende læge afgav, eller rejst tvivl om muligheden for at udtale sig på grundlag af de lægeoplysninger, som Kommissionen havde indhentet mere end halvandet år tidligere.
- 99 Det følger heraf, at anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 33, stk. 2, ligeledes må tages til følge.

Det tredje anbringende om tilsidesættelse af retten til respekt for privatlivets fred og af artikel 6 og 7 i forordning nr. 45/2001

Parternes argumenter

- 100 Sagsøgeren har anført, at Parlamentet har tilsidesat retten til respekt for privatlivets fred og bestemmelserne om beskyttelse af personoplysninger, navnlig bestemmelserne om videregivelse af lægejournaler. Parlamentets rådgivende læge har afgivet sin udtalelse på grundlag af dokumenter, der hidrører fra Kommissionen. For det første burde disse dokumenter efter sagsøgerens opfattelse imidlertid være blevet arkiveret hos Kommissionen ifølge procedurehåndbogen for denne institutions lægetjeneste og således ikke længere udgøre en del af lægejournalen, idet sagsøgeren ikke varetager noget hverv ved Kommissionen. For det andet indebærer artikel 6 og 7 i forordning nr. 45/2001 et forbud mod videregivelse af lægeoplysninger vedrørende sagsøgeren fra Kommissionen til Parlamentet.

De lægeoplysninger, som Kommissionen rådede over, blev nemlig udelukkende indhentet med henblik på at ansætte sagsøgeren i denne institutionens tjeneste. Parlamentets rådgivende læge har endvidere til opgave at foretage en lægeundersøgelse før ansættelsen og ikke at undersøge sagsøgerens sygdomshistorie.

- 101 Ifølge Parlamentet indebærer den anfægtede afgørelse på ingen måde en tilsidesættelse af bestemmelserne om beskyttelse af personoplysninger. Det følger nemlig af artikel 7 i forordning nr. 45/2001, at personoplysninger kan videregives til andre institutioner, hvis de er nødvendige af hensyn til den retmæssige udførelse af de opgaver, der henhører under modtagerens kompetenceområde. Den omtvistede videregivelse blev imidlertid foretaget for at sætte Parlamentet i stand til at varetage en af sine opgaver, nemlig kontrollen af, at en ansøger opfylder kravet om fysisk egnethed ved ansættelsen. Videregivelsen var endvidere begrundet i hensynet om at undgå unødvendige lægeundersøgelser og i hensynet om at sikre, at administrationen råder over alle oplysninger.
- 102 EPDS har anført, at videregivelsen og den efterfølgende anvendelse af de lægeoplysninger, der blev indhentet i 2006 og 2007 vedrørende sagsøgerens helbredstilstand, er i strid med forordning nr. 45/2001. EPDS har for det første anført, at disse oplysninger ikke udgør en del af sagsøgerens lægejournal som følge af sagsøgerens tidligere ansættelse som vikar og kontraktansat ved Kommissionen, og at spørgsmålet om lovligheden af videregivelsen af disse oplysninger ikke er det samme som spørgsmålet om videregivelse mellem institutioner af en lægejournal vedrørende en person, der er ansat hos en institution. Det fremgår endvidere ikke af procedurehåndbogen for Kommissionens lægetjeneste, til hvilket formål de oplysninger, der er indhentet inden for rammerne af en ansættelsesprocedure, opbevares i arkiverne ud over seks måneder, og heller ikke under hvilke betingelser oplysningerne kan tilgås. EPDS har anført, at EPDS i to udtalelser fra 2007 og 2008 har anbefalet henholdsvis Parlamentet og Kommissionen, at lægeoplysninger, der indsamles inden for rammerne af en ansættelsesprocedure vedrørende ansøgere, som erklæres fysisk uegnet til ansættelse, kun opbevares i en begrænset periode, der kan svare til den periode, i hvilken det er muligt at anfægte oplysningerne eller den afgørelse, som er truffet på grundlag heraf.
- 103 EPDS har anført, at videregivelsen af personoplysninger mellem institutioner i princippet reguleres ved artikel 7 i forordning nr. 45/2001, men med forbehold af forordningens artikel 4, 5, 6 og 10. Overholdelsen af artikel 7 i forordning nr. 45/2001 indebærer derfor ikke, at videregivelse og efterfølgende anvendelse af oplysninger er i overensstemmelse med forordningen i sin helhed, i modsætning til hvad Parlamentet, der har begrænset sit svarskrift til at angå nævnte artikel 7, synes at mene. EPDS har anført, at det følger af artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 45/2001, at behandlingen af visse kategorier af oplysninger, såsom lægeoplysninger, er forbudt, og at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol anser beskyttelsen af disse oplysninger for at være af afgørende betydning for, at en person kan udøve sin ret til respekt for privatliv og familieliv, som sikret ved artikel 8 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«). Eftersom sagsøgeren ikke har givet sit samtykke til behandlingen af de omtvistede oplysninger, finder undtagelsen i artikel 10, stk. 2, litra a), ikke anvendelse. Parlamentet har endvidere ikke godtgjort, at videregivelsen af disse oplysninger, uanset om dette måtte være lovligt i henhold til artikel 7 i forordning nr. 45/2001, reelt var nødvendig for overholdelsen af Parlamentets rettigheder og forpligtelser på det arbejdsretlige område i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i forordningens artikel 10, stk. 2, litra b). Parlamentet kunne nemlig have indhentet disse oplysninger på anden måde, der i mindre grad gør indgreb i privatlivet, f.eks. ved at anmode sagsøgeren om at fremsende oplysningerne eller ved at foretage en lægeundersøgelse ved sine egen lægetjeneste. EPDS har i denne henseende anført, at den i sin udtalelse af 2007 har anbefalet Parlamentet fra det lægelige undersøgelsesskema, der udfyldes inden lægeundersøgelsen, at slette de spørgsmål, der indebærer, at ansøgeren skal svare på, om den pågældende allerede fået et afslag på ansættelse begrundet i lægelige forhold, eller om den pågældende har konsulteret en neurolog, psykiater, psykolog eller psykoterapeut. Parlamentet har efterkommet denne anbefaling.

- 104 EPDS har endvidere anført, at på det tidspunkt, hvor Parlamentet modtog lægeoplysningerne vedrørende sagsøgeren fra Kommissionen, blev oplysningerne ikke længere opbevaret til det oprindelige formål, dvs. med henblik på at foretage en undersøgelse af, om sagsøgeren ud fra en lægelig betragtning var egnet til at varetage stillingen ved Kommissionen. Disse oplysninger blev endvidere deponeret i Kommissionens arkiver, idet det tidsrum på seks måneder, der er fastsat i procedurehåndbogen for Kommissionens lægetjeneste, var forløbet, efter afgørelsen om manglende egnethed var truffet. Videregivelsen og anvendelsen af disse oplysninger er derfor sket i strid med artikel 4, stk. 1, litra b) og e), i forordning nr. 45/2001. Dertil kommer, at en ændring af formålet med behandlingen af disse oplysninger ikke kan begrundes i henhold til forordningens artikel 6. Parlamentet, som anmodede om at få tilstillet oplysninger, er endvidere forpligtet til sammen med Kommissionen at sikre, at enhver videregivelse af oplysninger er lovlig.
- 105 EPDS har endelig anført, at selv om det antages, at sagsøgeren bevidst har undladt at give Parlamentet oplysninger om de tidligere lægeundersøgelser, er dette forhold uden betydning for den ret til beskyttelse af personoplysninger, som tilkommer sagsøgeren i henhold til forordning nr. 45/2001.
- 106 Sagsøgeren har i sine bemærkninger til interventionsprocesskriftet fuldt ud tilsluttet sig EPDS' vurdering, hvorefter Parlamentet har tilsidesat artikel 4, stk. 1, litra b) og e), og artikel 10, stk. 2, litra b), i forordning nr. 45/2001. Den konstatering af, at videregivelsen af lægeoplysninger reelt ikke var nødvendig i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i forordningens artikel 10, stk. 1, litra b), gør sig af de samme grunde gældende for så vidt angår forordningens artikel 7, stk. 1, der også blev tilsidesat, idet den omtvistede videregivelse ikke kunne anses for nødvendig af hensyn til den retmæssige udførelse af Parlamentets opgaver. Denne institution har tilsidesat princippet om formålsbegrænsning, korrekthed og opdatering af oplysninger samt bestemmelserne om opbevaring af oplysninger, og den har derfor tilsidesat artikel 4, stk. 1, litra b), d) og e), i forordning nr. 45/2001.
- 107 Parlamentet har i sine bemærkninger til interventionsprocesskriftet anført, at behandlingen af personoplysninger vedrørende sagsøgeren var nødvendig for, at institutionen kunne overholde sine forpligtelser på det arbejdsretlige område, som bestod i at undersøge, om sagsøgeren var fysisk egnet til at varetage arbejdsopgaverne, som fastsat i vilkårenes artikel 83 og vedtægtens artikel 33. Behandlingen af disse oplysninger er derfor lovlig i medfør af artikel 10, stk. 2, litra b), i forordning nr. 45/2001. Det var endvidere nødvendigt, at de ansatte ved Parlamentets lægetjeneste, der er underlagt tavshedspligt, behandlede disse oplysninger, således at den rådgivende læge kunne stille en lægelig diagnose om den pågældendes egnethed til arbejdet, og behandlingen var derfor i overensstemmelse med forordningens artikel 10, stk. 3. Behandlingen henhører endvidere retmæssigt under offentlig myndighedsøvelse og er derfor lovlig i henhold til forordningens artikel 5, litra a).
- 108 Hvad angår videregivelsen af oplysninger har Parlamentet anført, at videregivelsen var nødvendig for, at institutionen retmæssigt kunne udføre sine opgaver. Parlamentet kunne nemlig ikke have udført sine opgaver uden at have modtaget disse oplysninger. På det tidspunkt, hvor sagsøgeren kontaktede Parlamentet, underrettede hun for det første ikke Parlamentets lægetjeneste om, at hun tidligere havde fået foretaget en lægeundersøgelse ved en anden institution. For det andet er Parlamentets praksis, hvorefter der anmodes om videregivelse af en lægejournal i forbindelse med ansættelse af en ansøger i de situationer, hvor den pågældende allerede har fået foretaget en lægeundersøgelse ved en anden institution, i både institutionens og den pågældendes interesse, idet denne praksis gør det muligt at undgå på ny at foretage visse lægeundersøgelser. Den af EPDS anførte mulighed for, at Parlamentet kan foretage en ny lægeundersøgelse er baseret på en rent lægelig vurdering, som foretages af den kompetente læge på grundlag af den fremsendte journal.
- 109 Hvad angår oplysningernes kvalitet mener Parlamentet ikke, at det har tilsidesat artikel 4, stk. 1, litra b) og e), i forordning nr. 45/2001. Parlamentet har anført, at disse oplysninger blev indsamlet til et bestemt formål, nemlig med henblik på at undersøge, om sagsøgeren var fysisk egnet til at varetage et arbejde i Unionens tjeneste, og at dette er et udtrykkeligt og lovligt formål, da det er fastsat i vedtægtens artikel 33, og at oplysningerne senere blev behandlet til det samme formål.

Lægeundersøgelsen ved ansættelsen foretages endvidere af alle institutioner på samme retlige grundlag og gennemføres på de samme betingelser. De krav til egnethed, der skal opfyldes, er i princippet de samme ved alle institutioner. Videregivelsen af de omtvistede oplysninger svarer til den videregivelse af en tjenestemand's lægejournal, der sker, når tjenestemanden overflyttes til en anden institution, hvilket EPDS har anset for en lovlig fremgangsmåde i sin udtalelse af 14. juni 2007. De af Kommissionen indsamlede oplysninger er ikke blevet opbevaret i et længere tidsrum, end hvad der var nødvendigt for at nå formålene med indsamling og behandling. EPDS har udtrykkeligt i sine »Retningslinjer vedrørende behandling af oplysninger i forbindelse med ansættelse af personale« fra oktober 2008 anført, at personoplysninger vedrørende de ansøgere, der får afslag, kan opbevares i to år efter ansættelsesprocedures afslutning, og dette tidsrum er ikke blevet overskredet i det foreliggende tilfælde. Endelig vedrører den frist på et år, der er fastsat i artikel 15 i Parlamentets interne bestemmelser, kun undersøgelsens gyldighed.

Personalerettens bemærkninger

– Hvad angår det første led af anbringendet om tilsidesættelse af retten til respekt for privatlivets fred

- 110 Parterne har i deres skriftlige bemærkninger og under retsmødet henvist til anbringendets andet led vedrørende artikel 6 og 7 i forordning nr. 45/2001. EPDS' intervention i sagen har bidraget til at sikre en konkretisering af drøftelserne vedrørende dette andet led. Personaleretten finder imidlertid, at anbringendets først led vedrørende tilsidesættelse af retten til respekt for privatlivets fred er fremsat med tilstrækkelig klarhed i stævningens punkt 14.1 og 16.12, og at der er redegjort nærmere herfor under retsmødet, således at Personaleretten kan give en særskilt besvarelse af dette anbringende.
- 111 Det følger af Domstolens praksis, at retten til respekt for privatlivets fred, som er fastslået i EMRK's artikel 8, og som udspringer af medlemsstaternes fælles forfatningstraditioner, udgør en af de grundrettigheder, som er beskyttet ved unionsretten. Den indebærer bl.a. retten til at modsætte sig, at andre får kendskab til hans eller hendes helbredstilstand (jf. bl.a. Domstolens dom af 5.10.1994, sag C-404/92 P, X mod Kommissionen, præmis 17, jf. endvidere Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 25.2.1997, Z mod Finland, Reports of Judgments and Decisions 1997-I, præmis 71, og af 4.12.2008, sag nr. 30562/04 og sag nr. 30566/04, Marper mod Det Forenede Kongerige, præmis 66).
- 112 Videregivelse til tredjemand, herunder til en anden institution, af personoplysninger, der vedrører en persons helbredstilstand, og som er indsamlet af en institution, udgør i sig selv et indgreb i den berørte persons ret til beskyttelse af privatlivets fred, uanset hvordan de videregivne oplysninger efterfølgende anvendes (jf. analogt Domstolens dom af 20.5.2003, forenede sager C-465/00, C-138/01 og C-139/01, Österreichischer Rundfunk m.fl., præmis 73-75).
- 113 Det er imidlertid blevet fastslået, at grundrettigheder kan være undergivet begrænsninger, forudsat at disse er nødvendige for at tilgodese almene hensyn, og at de ikke, når henses til deres formål, indebærer et uforholdsmæssigt og uantageligt indgreb i det centrale indhold af den beskyttede rettighed (dom af 5.10.1994, X mod Kommissionen, præmis 18). EMRK's artikel 8, stk. 2, skal i denne henseende anvendes som referencepunkt. Det fremgår af denne bestemmelse, at en offentlig myndighed kan gøre indgreb i forhold til privatlivet, for så vidt i) dette »sker i overensstemmelse med loven«, ii) indgrebet tjener et eller flere af de udtømmende opregnede formål, og iii) det er »nødvendigt« for at virkeliggøre formålet eller formålene.
- 114 Det skal derfor i det foreliggende tilfælde undersøges, om videregivelse af lægeoplysninger fra en institution til en anden med henblik på at lette den rådgivende læges arbejde i forbindelse med en lægeundersøgelse ved ansættelse er lovlig i lyset af ovennævnte tre betingelser.

- 115 Hvad for det første angår den første betingelse indebærer bestemmelserne i forordning nr. 45/2001, at videregivelse af personoplysninger fra en institution til en anden kan anses for at ske »i overensstemmelse med loven«.
- 116 Artikel 7 i forordning nr. 45/2001 omhandler nemlig denne form for behandling af personoplysninger.
- 117 Spørgsmålet er imidlertid, om denne bestemmelse er affattet tilstrækkelig præcist til, at lovens adressater kan tilpasse deres adfærd, og den dermed opfylder kravet om forudsigelighed, som er fastslået i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis (jf. bl.a. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 20.5.1999, Rekvényi mod Ungarn, *Reports of Judgments and Decisions*, 1999-III, præmis 34). Det fremgår nemlig af artikel 7 i forordning nr. 45/2001, der er helt generelt formuleret, at oplysninger kun må videregives til andre institutioner, hvis de videregivne oplysninger »er nødvendige af hensyn til den retmæssige udførelse af opgaver, der hører under modtagerens kompetenceområde«.
- 118 Det fremgår endvidere udtrykkeligt af artikel 6 i forordning nr. 45/2001, at »behandling af personoplysninger til andre formål end dem, hvortil de indsamles, kun [må] finde sted, hvis ændring af behandlingsformålet udtrykkeligt er tilladt i henhold til fællesskabsinstitutionens eller -organets interne regler«.
- 119 Det bemærkes, at Parlamentet ikke har påberåbt sig, at der findes en skriftlig regel, der fastsætter, at lægeoplysninger må videregives til en anden institution, eller at der kan ske udveksling af lægeoplysninger mellem institutionernes lægetjenester vedrørende ikke blot de personer, der gør tjeneste ved institutionerne, men også de ansøgere, der skal ansættes.
- 120 Parlamentet har for det andet anført, at videregivelsen af lægeoplysninger fra en institution til en anden har til formål at gøre det muligt at undersøge, om en ansøger opfylder de krav til fysisk egnethed, som kræves for at kunne varetage det hverv, han tilbydes, og at ansøgeren faktisk kan udføre hvervet, såfremt den pågældende ansættes i stillingen. Domstolen har i denne henseende fastslået, at lægeundersøgelsen tilgodeser et retmæssigt hensyn til unionsinstitutionerne (dom af 5.10.1994, X mod Kommissionen, præmis 20). Det anførte formål kan således i henhold til EMRK's artikel 8, stk. 2, begrunde et indgreb i retten til respekt for privatlivets fred.
- 121 For det tredje skal det undersøges, om det omhandlede indgreb er nødvendigt i et demokratisk samfund for at nå det legitime formål, der varetages.
- 122 Ifølge Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol anses et indgreb for at være nødvendigt i et demokratisk samfund med henblik på at forfølge et lovligt formål, hvis det sker for at opfylde et tvingende socialt hensyn, og navnlig hvis det står i et rimeligt forhold til det lovlige mål, der forfølges, og hvis de årsager, som de nationale myndigheder påberåber sig for at begrunde det, er relevante og fyldestgørende. De nationale myndigheder har også en skønsmargen på området. Omfanget af denne skønsmargen varierer imidlertid og afhænger af en række faktorer, herunder karakteren af den pågældende rettighed, der er fastsat ved EMRK, rettighedens betydning for den berørte person, indgrebets karakter og formålet hermed. Margenen vil have tilbøjelighed til at være smallere, når den pågældende rettighed er af afgørende betydning for den enkeltes effektive nydelse af »intime« eller centrale rettigheder. Når der er tale om et særlig væsentligt aspekt, der vedrører en persons liv eller identitet, er den margen, der tilkommer staten, smallere (Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol dom af 10.4.2007, sag 6339/05, Evans mod Det Forenede Kongerige, præmis 77).
- 123 Som nævnt tidligere spiller beskyttelsen af personoplysninger i det foreliggende tilfælde en væsentlig rolle for udøvelsen af retten til respekt til privatlivet og familielivet, som er fastsat i EMRK's artikel 8. Overholdelse af fortroligheden med hensyn til helbredsoplysninger udgør en af de grundlæggende rettigheder, der beskyttes ved Unionens retsorden (jf. Domstolens dom af 8.4.1992, sag C-62/90, Kommissionen mod Tyskland, præmis 23, og af 5.10.1994, X mod Kommissionen, præmis 17). Dette

princip er afgørende ikke blot for at sikre beskyttelsen af patientens privatliv, men også for at sikre hans eller hendes tillid til lægestanden og sundhedstjenester i almindelighed (Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Z mod Finland, præmis 95). Henset til lægeoplysningers særlige intime og følsomme karakter skal videregivelsen af sådanne oplysninger til tredjemand, selv hvis der er tale om en anden institution eller et andet unionsorgan, uden den berørte persons samtykke gøres til genstand for en særligt indgående vurdering (jf. analogt Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen Z mod Finland, præmis 95, og i sagen S og Marper mod Det Forenede Kongerige, præmis 103). Det fremgår i denne henseende af artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 45/2001, at behandling af personoplysninger vedrørende helbredsforhold i princippet er forbudt med de undtagelser, der følger af samme forordnings artikel 10, stk. 2.

- 124 Der skal derfor foretages en afvejning mellem Parlamentets interesse i at sikre, at den person, som ansættes, er egnet til at varetage de opgaver, han vil få ansvaret for at udføre, og alvorligheden af indgrebet i den berørte persons ret til respekt for privatlivets fred.
- 125 Personaleretten finder i det foreliggende tilfælde, at selv om lægeundersøgelsen tilgodeser et retsmæssigt hensyn til unionsinstitutionerne, der skal kunne udføre de opgaver, de er tillagt, kan dette hensyn ikke begrunde, at der videregives lægeoplysninger fra en institution til en anden uden den pågældendes samtykke (jf. analogt dom af 5.10.1994, X mod Kommissionen, præmis 20). Det skal nemlig for det første bemærkes, som nævnt tidligere, at lægeoplysninger udgør oplysninger, der er særligt følsomme. Disse oplysninger blev endvidere indsamlet ca. to år tidligere til et nærmere bestemt formål af en institution, som sagsøgeren ikke har stået i et ansættelsesforhold til som følge af lægeundersøgelsen ved ansættelsen. Parlamentet burde have kunnet udføre sine opgaver på en måde, der i mindre grad udgjorde et indgreb i sagsøgerens grundlæggende rettigheder. Parlamentet kunne således have foretaget den lægeundersøgelse, der var planlagt til den 7. januar 2009, iværksat eventuelt nye lægeundersøgelser, have anmodet om sagsøgerens samtykke til videregivelse af de omtvistede lægeoplysninger eller have baseret sig på de oplysninger, som sagsøgeren havde forpligtet sig til at fremsende til Parlamentet i januar 2009.
- 126 I modsætning til hvad Parlamentet har gjort gældende, er den afgørelse, hvorved Parlamentets rådgivende læge har anmodet om videregivelse af de af Kommissionen indsamlede oplysninger ikke en rent lægelig handling, der kan unddrages retsinstansernes kontrol. Anmodningen om videregivelse blev nemlig fremsat allerede inden den rådgivende læge havde undersøgt sagsøgeren, og inden sagsøgeren havde fremsendt de ønskede oplysninger til lægetjenesten.
- 127 Det følger af samtlige de foranstående betragtninger, at den rådgivende læges udtalelse blev afgivet i strid med sagsøgerens ret til respekt for privatlivet, og at den anfægtede afgørelse derfor af denne grund er ulovlig. Følgelig må anbringendets første led tages til følge.
- Hvad angår anbringendets andet led om tilsidesættelse af artikel 6 og 7 i forordning nr. 45/2001
- 128 Det bemærkes indledningsvis, at det udtrykkeligt fremgår af artikel 1 i forordning nr. 45/2001, at Unionens institutioner og organer i overensstemmelse med forordningen sikrer beskyttelsen af fysiske personers grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder. Forordningens bestemmelser kan således ikke fortolkes således, at de kan begrunde et indgreb i retten til respekt for privatlivet, som fastsat i EMRK's artikel 8 (jf. dommen i sagen Österreichischer Rundfunk m.fl., præmis 91).
- 129 Det følger af artikel 7 i forordning nr. 45/2001, at en unionsinstitution eller -organ må videregive personoplysninger til en anden institution eller et andet organ, hvis de er nødvendige af hensyn til den retmæssige udførelse af opgaver, der henhører under modtagende unionsinstitution eller -organs kompetenceområde.

- 130 I det foreliggende tilfælde kan det ikke bestrides, at den undersøgelse af, om sagsøgeren var fysisk egnet til ansættelse, som Parlamentets lægetjeneste foretog, udgør en del af den retmæssige udførelse af opgaver, der henhører under denne institutions kompetenceområde.
- 131 Som EPDS med rette har anført i interventionsprocesskriftet, gør denne konstatering det imidlertid ikke alene muligt at fastslå, at videregivelsen af de omtvistede lægeoplysninger vedrørende sagsøgeren var i overensstemmelse med forordning nr. 45/2001. For det første skal videregivelsen nemlig være »nødvendig« for den retmæssige udførelse af institutionens opgaver. Det skal derfor i den foreliggende sag godtgøres, at videregivelsen var nødvendig for, at Parlamentet kunne vurdere sagsøgerens fysiske egnethed. For det andet fremgår det udtrykkeligt af forordningens artikel 7, at bestemmelsen finder anvendelse »med forbehold af [forordningens] artikel 4, 5, 6 og 10«.
- 132 For at besvare sagsøgerens klagepunkt vedrørende tilsidesættelse af forordningen, navnlig forordningens artikel 7, skal det undersøges, om videregivelsen blev foretaget under hensyntagen til det krav om nødvendighed, som er fastsat i denne artikel, og i overensstemmelse med de bestemmelser, der henvises til i artikel 7, navnlig artikel 6. I den foreliggende sag skal der først foretages en gennemgang af artikel 4, 6 og 10 i forordning nr. 45/2001, som efter sagsøgerens opfattelse er blevet tilsidesat, inden der foretages en vurdering af om kravet om, at videregivelsen var nødvendig i samme forordnings artikel 7, er opfyldt.
- 133 Hvad for det første angår artikel 4 og 6 i forordning nr. 45/2001 bemærkes, at det følger af forordningens artikel 4, stk. 1, at personoplysninger skal behandles lovligt og loyalt, og at sådanne oplysninger skal indsamles til udtrykkeligt angivne og legitime formål og ikke senere må gøres til genstand for behandling, som er uforenelig med disse formål. Det fremgår endvidere af forordningens artikel 6, at behandling af personoplysninger til andre formål end dem, hvortil de indsamles, kun må finde sted, hvis ændring af behandlingsformålet udtrykkeligt er tilladt i henhold til unionsinstitutionens eller -organets interne regler.
- 134 Som EPDS med rette har anført, er det i det foreliggende tilfælde ubestridt, at de lægeoplysninger, som Kommissionen har indsamlet vedrørende sagsøgeren inden for rammerne af den lægeundersøgelse ved ansættelsen, som er fastsat i vilkårenes artikel 83, udtrykkeligt havde til formål at gøre det muligt at fastslå, om den pågældende på ansættelsestidspunktet var fysisk egnet til at varetage et arbejde i Kommissionens tjeneste.
- 135 Det bemærkes imidlertid for det første, at den senere behandling af lægeoplysningerne med henblik på at kontrollere, om sagsøgeren var egnet til i december 2008 at varetage et arbejde ved Parlamentet, udgør et andet formål end det formål, til hvilket oplysningerne oprindeligt var blevet indsamlet. Parlamentet kan ikke i denne henseende med føje påberåbe sig, at alle de lægeundersøgelser, der foretages på vegne af institutionerne, hviler på samme retsgrundlag, foretages på grundlag af de samme regler og er baseret på de samme egnethedskriterier. Unionens retsinstanser har nemlig i flere domme fremhævet vigtigheden af de enkelte institutioners uafhængighed som arbejdsgiver og samtidig afvist argumenter om, at Unionens administration udgør en samlet enhed. Det er således blevet fastslået, at tjenestemænd, der er ansat ved en institution, ikke har krav på indplacering i samme lønklasse, som de tjenestemænd, der er ansat ved en anden institution, selv om alle tjenestemændene har bestået den samme udvælgelsesprøve (Personalerettens dom af 9.12.2010, sag F-83/05, Liljeberg m.fl. mod Kommissionen, præmis 58). Selv om det følger af princippet om administrationens enhed, som fastsat i Amsterdamtraktatens artikel 9, stk. 3, at alle tjenestemænd i alle Unionens institutioner er underlagt den samme vedtægt, indebærer et sådant princip endvidere ikke, at institutionerne skal udøve den skønsbeføjelse, som de er tillagt i medfør af vedtægten, på samme måde, mens institutionerne derimod i princippet kan varetage deres personaleadministration »selvstændigt« for at bruge det udtryk, som De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans anvendte i dom af 16. september 1997 i sagen Gimenez mod Regionsudvalget (sag T-220/95, præmis 72).

- 136 Selv om det følger af artikel 6 i forordning nr. 45/2001, at en ændring af formålet med at indsamle oplysninger skal være udtrykkeligt tilladt i henhold til en institutions interne regler, fremgår det af de skriftlige bemærkninger og af retsmødet, at hverken Kommissionen eller Parlamentet har vedtaget bestemmelser, som tillader en ændring af det formål, til hvilket Kommissionen indsamlede lægeoplysninger vedrørende sagsøgeren i 2006 og 2007. Videregivelse af sådanne oplysninger mellem de berørte institutioner hviler alene på en simpel praksis, som ansøgerne på ingen måde underrettes om. EPDS har endvidere under retsmødet anført, uden at dette er blevet bestridt, at EPDS ikke har modtaget underretning om Parlamentets praksis med at videregive lægeoplysninger vedrørende ansøgere, selv om en sådan underretning er påkrævet i henhold til artikel 27 i forordning nr. 45/2007. Hvad angår Kommissionen har EPDS anført, at EPDS i en udtalelse af 10. september 2007, som blev afgivet i forbindelse med EPDS' forudgående kontrol af en anmeldelse fra denne institution, der havde overskriften »Forvaltning af lægetjenestens aktiviteter – Bruxelles/Luxembourg – bl.a. ved hjælp af softwareprogrammet SERMED«, undersøgte EPDS udelukkende, om videregivelse af lægeoplysninger i visse undtagelsestilfælde til Kommissionens juridiske tjeneste, Personaleretten og Den Europæiske Ombudsmand på dennes opfordring var i overensstemmelse med forordning nr. 45/2001. EPDS undersøgte derimod ikke i denne udtalelse spørgsmålet om videregivelse af lægeoplysninger, der var indsamlet af en institution i forbindelse med en lægeundersøgelse ved ansættelse, til en anden unionsinstitution eller et andet organ, idet Kommissionens databeskyttelsesansvarlige ikke have givet oplysninger om denne form for videregivelse af oplysninger. EPDS har anført, at EPDS i udtalelsen anbefalede Kommissionen, at lægeoplysninger, der blev indsamlet inden for rammerne af en ansættelsesprocedure, vedrørende de ansøgere, som ikke blev erklæret fysisk egnede til ansættelse, kun blev opbevaret i en begrænset periode, der kunne svare til den periode, inden for hvilken det er muligt at anfægte oplysningerne eller den afgørelse, der er truffet på grundlag heraf. Det var således lovligt for Kommissionen at opbevare de oplysninger, der blev indsamlet i 2006 og 2007 vedrørende sagsøgerens helbredstilstand, men kun i forhold til at kunne følge de retssager, som sagsøgeren anlagde ved Unionens retsinstanser i sag F-33/08 og sag T-510/09 P, der begge vedrørte Kommissionens afslag på at ansætte hende.
- 137 For det andet skal det hvad angår artikel 10 i forordning nr. 45/2001 bemærkes, at det af denne bestemmelses stk. 1 fremgår, at behandling af lægeoplysninger i princippet er forbudt. Artikel 10, stk. 2, bestemmer bl.a., at stk. 1 ikke finder anvendelse, hvis den registrerede har givet sit samtykke til behandlingen, eller hvis behandlingen er nødvendig af hensyn til overholdelsen af den registeransvarliges forpligtelser og specifikke rettigheder på det arbejdsretlige område.
- 138 Det er ubestridt, at sagsøgeren ikke har givet sit samtykke til, at lægeoplysninger vedrørende hende blev videregivet fra Kommissionen til Parlamentet.
- 139 Selv om det er korrekt, at den omtvistede videregivelse blev foretaget for at give Parlamentet mulighed for at undersøge, om sagsøgeren var fysisk egnede til at varetage et arbejde ved denne institution, som er en forpligtelse, der følger af vilkårenes artikel 82 og 83, og som kan fortolkes som en forpligtelse »på det arbejdsretlige område« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 10, stk. 2, litra b), i forordning nr. 45/2001, er det ikke godtgjort, at denne videregivelse var »nødvendig« for at overholde denne forpligtelse. Som EPDS har anført, og som nævnt i præmis 125, var det muligt at træffe andre foranstaltninger, der i mindre grad ville gøre indgreb i privatlivet, og som ville give Parlamentet mulighed for fuldt ud at sikre anvendelsen af vilkårenes artikel 82 og 83. Parlamentet kunne, inden det anmodede Kommissionen om at videregive oplysningerne, bl.a. have opfordret sagsøgeren til at fremlægge visse oplysninger om hendes tidligere lægeundersøgelser og foretage de nødvendige lægeundersøgelser ved Parlamentets egen lægetjeneste. Den omstændighed, at de videregivne oplysninger var forholdsvis gamle, idet de var indsamlet i 2006 og 2007, dvs. mere end halvandet år før den anfægtede afgørelse blev truffet, støtter ikke Parlamentets synspunkt om, at videregivelsen var nødvendig.

- 140 Som sagsøgeren med rette har anført, kan Parlamentet heller ikke hævde, at retsgrundlaget for den omtvistede videregivelse er artikel 10, stk. 3, i forordning nr. 45/2001. Selv om denne artikel bemyndiger medlemmerne af en institutions lægetjeneste til at behandle de oplysninger, der er nødvendige for at foretage en lægelig vurdering af, om en person er egnet til at udføre sine arbejdsopgaver, har den hverken til formål eller til følge at tillade videregivelse af lægeoplysninger såsom dem, der er omhandlet i den foreliggende sag, uanset om videregivelsen foretages mellem medlemmer af de berørte institutioners respektive lægetjenester.
- 141 Hvad for det tredje angår artikel 7 i forordning nr. 45/2001 bemærkes, at sagsøgeren med rette har anført, at en videregivelse, der ikke anses for nødvendig i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i forordningens artikel 10, heller ikke kan anses for nødvendig i henhold til forordningens artikel 7, når der er tale om den samme opgave, dvs. undersøgelsen af, om sagsøgeren er egnet til ansættelse.
- 142 Det følger heraf, at Personaleretten, henset til den særligt følsomme karakter af de lægeoplysninger, der vedrører sagsøgeren, og de betingelser under hvilke oplysningerne er blevet indsamlet, finder, at Parlamentet ved behandlingen af disse oplysninger ikke retmæssigt har udført den opgave, som påhviler institutionen i medfør af vilkårenes artikel 82 og 83. Institutionen burde have anmodet om sagsøgerens samtykke til videregivelse af oplysningerne eller til at foretage særlige lægeundersøgelser og ikke uden sagsøgerens forudgående samtykke basere sig på lægeoplysninger, der blev indsamlet af en anden institution inden for rammerne af en anden procedure.
- 143 Sagsøgeren kan derfor med føje hævde, at Parlamentets rådgivende læge har tilsidesat artikel 6 og 7 i forordning nr. 45/2001 ved at anmode Kommissionen om at videregive disse lægeoplysninger, og at samme rådgivende læge har afgivet en ulovlig erklæring vedrørende sagsøgerens fysiske egnethed ved at basere sig på disse oplysninger. Anbringendets andet led må følgelig tages til følge.
- 144 Parlamentet har imidlertid i sine skriftlige bemærkninger anført, at den anfægtede afgørelse er baseret på ikke blot den pågældendes manglende fysiske egnethed, men også på tilsidesættelse af tillidsforholdet.
- 145 Det tilkommer derfor Personaleretten at undersøge, om denne begrundelse rent faktisk er blevet påberåbt, og om den kan berettige den anfægtede afgørelse.
- 146 Selv om Parlamentet i den anfægtede afgørelse og i afgørelsen om afslag på klagen henviser til den omstændighed, at sagsøgeren ikke har overholdt den pligt, som påhvilede hende, til at oplyse, om hun tidligere havde været underkastet en lægeundersøgelse hos en anden EU-institution, udleder det ikke direkte nogen retsvirkning heraf, idet det retlige grundlag for afgørelserne er baseret på en konstatering af, at sagsøgeren ikke opfyldte kravet om at være fysisk egnet til at varetage arbejdet. I modsætning til, hvad Parlamentet har anført, er den anfægtede afgørelse således ikke baseret på en tilsidesættelse af tillidsforholdet.
- 147 Selv om Parlamentet med sin argumentation ønsker, at Personaleretten foretager en ændring af begrundelsen, bemærkes, at påberåbelsen under sagen af en begrundelse, der lovligt kunne have begrundet den anfægtede afgørelse, ikke kan hindre, at afgørelsen annulleres (jf. i denne retning dom afsagt af Retten i Første Instans den 10.12.2003, sag T-173/02, Tomarchio mod Kommissionen, præmis 86, og af 15.3.2006, T-10/04, Leite mod Kommissionen, præmis 43) med undtagelse af de situationer, hvor administrationens kompetence på området er bundet.
- 148 I det foreliggende tilfælde kan Parlamentet imidlertid ikke hævde, at det befandt sig i en sådan bunden kompetencesituation, eftersom Parlamentet råder over en vid skønsbeføjelse hvad angår begrundelsen om tilsidesættelse af tillidsforholdet (jf. i denne retning Personalerettens dom af 15.12.2010, sag F-67/09, Angulo Sánchez mod Rådet, præmis 76-78).

- 149 Under alle omstændigheder var det ikke muligt for Parlamentet på det tidspunkt, hvor den anfægtede afgørelse blev truffet, at konstatere, at sagsøgeren bevidst havde undladt at oplyse over for Parlamentet, at hun havde arbejdet for Kommissionen, eller at hun allerede havde været underkastet en lægeundersøgelse hos en anden institution. Det fremgår nemlig af nærværende doms præmis 29 og 31, at sagsøgeren og administration havde aftalt, at sagsøgeren kunne fremsende de dokumenter, der var nødvendige for ansættelsesproceduren, til Parlamentet i januar 2009. Det var således ikke udelukket, at sagsøgeren kunne bringe disse oplysninger til Parlamentets kendskab, inden sagsøgeren skulle påbegynde ansættelsen, eller i forbindelse med den lægeundersøgelse, som hun blev indkaldt til, og som skulle finde sted den 7. januar 2009.
- 150 Det følger heraf, uden at det er nødvendigt at undersøge søgsmålets sidste anbringende om psykisk chikane, at den anfægtede afgørelse må annulleres.

4. Påstandene om erstatning

Parternes argumenter

- 151 Sagsøgeren har anført, at de uregelmæssigheder, der er begået i forbindelse med lægeundersøgelsen ved ansættelsen, udgør ansvarspådragende fejl for Parlamentet, eftersom disse fejl dels har påført sagsøgeren økonomisk og ikke-økonomisk skade, dels står i direkte forbindelse med de skader, som hun har påberåbt sig.
- 152 Hvad angår den økonomiske skade har sagsøgeren anført, at Parlamentets fejl har medført, at hun har mistet muligheden for at blive ansat ved Parlamentet i en stilling, som hun potentielt kunne have besat på ubestemt tid. Sagsøgeren har derfor nedlagt påstand om betaling af en erstatning svarende til 95% af forskellen mellem det vederlag, som hun burde have oppebåret i perioden fra den 2. februar til den 2. august 2009 og de arbejdsløshedsdagpenge, som hun faktisk modtog i denne periode. Hun har i denne henseende nedlagt påstand om en »foreløbig« erstatning på 50 000 EUR.
- 153 Hvad angår den ikke-økonomiske skade har sagsøgeren nedlagt påstand om betaling af 20 000 EUR, da hun har følt sig uretfærdigt behandlet som følge af, at hun blev afskåret fra ansættelse ved Parlamentet, og som følge af de begåede ulovligheder, navnlig tilsidesættelsen af retten til respekt for privatlivet.
- 154 Parlamentet har anført, at erstatningspåstandene skal forkastes. Sagsøgeren har nemlig ikke godtgjort, at der er begået en fejl.
- 155 Hvad angår den økonomiske skade finder Parlamentet endvidere for det første, at den økonomiske skade ikke er faktisk og sikker, eftersom det ikke er godtgjort, at sagsøgeren ville være blevet ansat, hvis lægeundersøgelsen var blevet foretaget, uden at man havde modtaget lægeoplysninger fra Kommissionen. For det andet har Parlamentet anført, at skaden er overvurderet, og at den på ingen måde kan ansættes til 50 000 EUR. Ifølge Parlamentet kan det vederlag, som sagsøgeren kunne have modtaget for perioden fra den 2. februar til den 2. august 2009, højst udgøre 15 600,60 EUR. Der skal endvidere fra dette beløb trækkes størrelsen af de arbejdsløshedsdagpenge, som sagsøgeren har modtaget i samme periode. Endelig skal det således opgjorte beløb nedsættes med en koefficient for at tage hensyn til, at sagsøgerens chancer for at blive ansat var ringe.
- 156 Hvad angår den ikke-økonomiske skade har Parlamentet anført, at sagsøgeren ikke i tilstrækkelig grad har godtgjort, hvad skaden nærmere består i, og Parlamentet har henvist til fast retspraksis, hvoraf følger, at annullation af den anfægtede afgørelse i princippet udgør en passende og tilstrækkelig kompensation for den lidte ikke-økonomiske skade.

Personalerettens bemærkninger

- 157 Det følger af fast retspraksis, at det er en forudsætning for, at Unionen kan ifalde ansvar, at en række betingelser er opfyldt vedrørende retsstridigheden af den adfærd, som den omhandlede institution hævdes at have udvist, og eksistensen af en skade samt årsagsforbindelsen mellem den pågældende institutions adfærd og den påberåbte skade (jf. Domstolens dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazelli Lualdi m.fl., præmis 42, og af 21.2.2008, sag C-348/06 P, Kommissionen mod Girardot, præmis 52). Disse tre betingelser er kumulative. Fraværet af én af dem er tilstrækkeligt til, at erstatningspåstandene skal forkastes.
- 158 Hvad angår årsagsforbindelsen påhviler det principielt sagsøgeren at bevise, at der er direkte årsagsforbindelse mellem den af institutionen begåede fejl og den påberåbte skade (dom afsagt af Retten i Første Instans af 28.9.1999, sag T-140/97, Hautem mod BEI, præmis 85).
- 159 Den grad af sikkerhed for, at der består en årsagssammenhæng, som kræves i henhold til retspraksis, er imidlertid opfyldt, når en unionsinstitutions retsstridige adfærd med sikkerhed har betydet, at en person er blevet frataget - ikke nødvendigvis en ansættelse, hvilket den pågældende aldrig ville kunne bevise at have haft ret til - men en reel chance for at blive ansat som tjenestemand eller midlertidigt ansat, med den følge, at den pågældende har lidt et økonomisk tab i form af tabt arbejdsfortjeneste. Når det under omstændigheder som i den foreliggende sag forekommer højst sandsynligt, at en overholdelse af reglerne ville have ført til, at den pågældende institution havde ansat den pågældende som midlertidigt ansat, kan den teoretiske usikkerhed om, hvilket udfald en normal ansættelsesprocedure ville have haft, ikke være til hinder for, at der ydes erstatning for den reelle materielle skade, som den berørte har lidt ved ikke at blive ansat i en stilling, som han eller hun ville have haft gode chancer for at få (dom afsagt af Retten i Første Instans den 5.10.2004, sag T-45/01, Sanders m.fl. mod Kommissionen, præmis 150, og Personalerettens dom af 22.10.2008, sag F-46/07, Tzirani mod Kommissionen, præmis 218).
- 160 Hvad angår den økonomiske skade kan sagsøgeren med føje hævde, at hun ville have haft en reel chance for at blive ansat, hvis ikke Parlamentet havde begået en ulovlighed, herunder at den rådgivende læge baserede sig på ikke-aktuelle lægeoplysninger og ikke selv foretog den lægeundersøgelse vedrørende egnethed, hvorom der er fastsat bestemmelse i vilkårene.
- 161 Parlamentet havde nemlig for det første allerede meddelt sagsøgeren, at hun kunne ansættes. Afgørelsen om ansættelse var derfor ikke blot en hypotetisk mulighed, men et faktum, og ansættelsen af sagsøgeren var alene betinget af, at hun blev erklæret fysisk egnet til at varetage arbejdet.
- 162 I modsætning til hvad Parlamentet har hævdet, er det endvidere ikke godtgjort, at sagsøgeren ikke ville være blevet ansat, såfremt lægeundersøgelsen var blevet fortaget i overensstemmelse med reglerne og alene i lyset af de oplysninger, som Parlamentets lægetjeneste ville have indsamlet vedrørende sagsøgerens helbredstilstand i januar 2009. Der kunne nemlig have været sket en udvikling i de oplysninger, der lå til grund for Kommissionens afslag på at ansætte sagsøgeren i 2007, hvilket kunne have begrundet, at Parlamentets tjeneste ville have fundet sagsøgeren egnet til ansættelse.
- 163 Endelig kan det ikke kræves, at en ansøger til en stilling giver oplysninger om alle sine tidligere lægeundersøgelser til sin kommende arbejdsgiver. Som Domstolen har fastslået, er retten til respekt for privatlivets fred, der er fastsat i EMRK's artikel 8, som er en del af de forfatningsretlige traditioner, som er fælles for medlemsstaterne, en af de grundrettigheder, som er beskyttet af Unionens retsorden (jf. Kommissionen mod Tyskland, præmis 23). Det er et led heri, at enhver person har ret til at modsætte sig, at andre får kendskab til hans eller hendes helbredstilstand (Domstolens dom af 5.10.1994, X mod Kommissionen, præmis 17).

- 164 Arbejdsgiveren kan ganske vist foretage de undersøgelser, der kan gøre det muligt at vurdere, om den person, der skal ansættes, er fysisk egnet, og hvis den pågældende, hvilket vedkommende har ret til, nægter at samtykke til sådanne undersøgelser, kan arbejdsgiveren drage de konsekvenser heraf, som arbejdsgiveren finder nødvendige, idet arbejdsgiveren ikke kan påtvinges at bære risikoen ved at ansætte den pågældende (jf. i denne retning dom af 5.10.1994, X mod Kommissionen, præmis 20 og 21).
- 165 I det foreliggende tilfælde er det imidlertid ikke åbenbart, at Parlamentet i mangel af de oplysninger, som det modtog fra Kommissionens lægetjeneste, ville have sat spørgsmålstegn ved sagsøgerens helbredstilstand og derefter foranstaltet uddybende undersøgelser, når der samtidig henses til, at sagsøgeren kun var blevet tilbudt en kortvarig kontrakt. Selv hvis det antages, at sagsøgeren, som hun synes at hævde, over for Parlamentet i forbindelse med den lægeundersøgelse, som skulle have fundet sted i januar 2009, ville have oplyst, at hun havde haft visse lidelser, der kunne begrunde konsultation hos en psykiater, er det ikke givet, at institutionen på grundlag af en sådan oplysning ville have afslået sagsøgerens ansøgning. Hvis det mindste kendskab til andre fysiologiske lidelser kunne begrunde, at en arbejdsgiver uden videre gav afslag på ansættelse, ville en lang række personer, der tidligere måtte have haft sådanne lidelser selv i korte perioder, kun meget vanskeligt kunne opnå ansættelse.
- 166 Personaleretten finder under disse omstændigheder, at sagsøgeren har mistet en reel chance for at blive ansat i en tidsbegrænset periode, og at denne mistede chance, henset til samtlige de oplysninger, som Personaleretten råder over, efter ret og billighed kan opgøres til 50% (jf. analogt dom afsagt af Retten i Første Instans den 6.6.2006, sag T-10/02, Girardot mod Kommissionen, præmis 118 og 119). Når der henses til det vederlag, som sagsøgeren kunne have oppebåret i den periode, hvor hun kunne have haft ansættelse som kontraktansat, og som Parlamentet har fastsat til 15 600,60 EUR, og de indtægter, som sagsøgeren har oppebåret i den omhandlede periode, hvor hun modtog ca. 960 EUR om måneden i arbejdsløshedsdagpenge, og da der ikke foreligger nogen oplysninger, der kan godtgøre, at sagsøgerens ansættelse ville være blevet forlænget ud over seks måneder, pålægges Parlamentet efter ret og billighed at betale sagsøgeren 5 000 EUR i erstatning for den økonomiske skade.
- 167 Hvad angår den ikke-økonomiske skade bemærkes, at annullation af den anfægtede retsakt i sig selv kan udgøre en passende og i princippet tilstrækkelig erstatning for denne skade (dom afsagt af Retten i Første Instans den 26.1.1995, sag T-60/94, Pierrat mod Domstolen, præmis 62, og den 21.1.2004, sag T-328/01, Robinson mod Parlamentet, præmis 79, samt Personalerettens dom af 13.12.2007, sag F-42/06, Sundholm mod Kommissionen, præmis 44).
- 168 Unionens retsinstanser har imidlertid anerkendt visse undtagelser fra denne regel.
- 169 Annullation af en ulovlig retsakt, der er udstedt af administrationen, kan ikke udgøre en passende erstatning af en ikke-økonomisk skade, hvis retsakten indeholder en bedømmelse af den pågældendes evner eller adfærd, som er krænkende (jf. Domstolens dom af 7.2.1990, sag C-343/87, Culin mod Kommissionen, præmis 25-29, og dommen i sagen Pierrat mod Domstolen, præmis 62).
- 170 I det foreliggende tilfælde kan Parlamentets bedømmelse af sagsøgerens adfærd i den anfægtede afgørelse og i svaret på klagen anses for til en vis grad at være krænkende for sagsøgeren. Parlamentet har nemlig udtrykkeligt kritiseret sagsøgeren for bevidst at have undladt at give Parlamentet oplysninger om, at hun allerede var blevet underkastet en lægeundersøgelse hos Kommissionen, og derved tilsidesat sine forpligtelser. Parlamentet har med denne ordlyd åbent sat spørgsmålstegn ved sagsøgerens gode tro, selv om hun dels havde oplyst Parlamentet om sin tidligere erhvervs erfaring i Kommissionens tjeneste, dels ville have kunnet give disse oplysninger og redegøre for den nærmere baggrund i forbindelse med en lægeundersøgelse. Parlamentets bedømmelse, som er fremsat i en afgørelse, der som nævnt ovenfor i forvejen er ulovlig, har således direkte påført sagsøgeren en ikke-økonomisk skade (dom afsagt af Retten i Første Instans den 23.3.2000, sag T-197/98, Rudolph mod Kommissionen, præmis 98).

- 171 Annullation af en ulovlig retsakt, der er udstedt af administrationen, kan for det andet ikke udgøre fuld erstatning af den ikke-økonomisk skade, der er lidt, såfremt den begående ulovlighed har en særlig grov karakter (dom afsagt af Retten i Første Instans den 30.9.2004, sag T-16/03, Ferrer de Moncada mod Kommissionen, præmis 68, og Personalerettens dom af 7.7.2009, forenede sager F-99/07 og F-45/08, Bernard mod Europol, præmis 106).
- 172 I det foreliggende tilfælde har de forskellige ulovligheder, som Parlamentet har begået, navnlig tilsidesættelsen af retten til respekt for privatlivets fred og forordning nr. 45/2001, en så grov karakter, at det kan begrunde tilkendelse af erstatning for den ikke-økonomiske skade.
- 173 Det er for det tredje blevet fastslået, at annullation af en retsakt ikke i sig selv kan udgøre en passende og tilstrækkelig erstatning af enhver ikke-økonomisk skade, der er forårsaget af den annullerede retsakt, såfremt annullation mister enhver effektiv virkning (dommen i sagen Tzirani mod Kommissionen, præmis 223).
- 174 Selv om det i det foreliggende tilfælde stadig er muligt at træffe foranstaltninger, der kan afhjælpe de begåede ulovligheder, f.eks. ved at foretage en ny lægeundersøgelse af sagsøgeren, er det muligt, at annullation af den anfægtede afgørelse mister enhver faktisk virkning. De oplysninger om sagsøgerens helbredstilstand, som Parlamentet ulovligt har fået kendskab til, kan nemlig give anledning til tvivl, der kan gøre det vanskeligt for denne institutions lægetjeneste at gennemføre en objektiv vurdering, og det er under alle omstændigheder lidet sandsynligt, at Parlamentet påregner at ansætte sagsøgeren, der aldrig har stået i et ansættelsesforhold til Parlamentet, som kontraktansat i Parlamentets tjeneste.
- 175 Sagsøgerens ikke-økonomiske skade kan således ikke fuldt ud erstattes ved annullationen af den anfægtede afgørelse. Det følger under hensyntagen til bl.a. alvoren af de begåede ulovligheder og konsekvenserne heraf, at erstatningen passende kan fastsættes til 20 000 EUR.
- 176 Det fremgår af det ovenstående, at Parlamentet skal betale sagsøgeren 25 000 EUR med tillæg af renter i erstatning for den lidte økonomiske og ikke-økonomiske skade.

Sagens omkostninger

- 177 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 1, pålægges det, medmindre andet følger af dette reglements andet afsnit, ottende kapitel, den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 178 I henhold til procesreglementets artikel 89, stk. 2, kan Personaleretten fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter.
- 179 Da sagsøgeren i det væsentligste har fået medhold, følger det af en rimelig bedømmelse af sagens omstændigheder, at Parlamentet bærer sine egne omkostninger og betaler sagsøgerens omkostninger.
- 180 I henhold til procesreglementets artikel 89, stk. 4, bærer intervenienten sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser
udtaler og bestemmer

PERSONALERETTEN (Første Afdeling):

- 1) Afgørelsen af 19. december 2008, hvorved Europa-Parlamentet tilbagekaldte det tilbud om ansættelse, som det havde fremsat til V, annulleres.**

- 2) **Parlamentet tilpligtes at betale V et beløb på 25 000 EUR.**
- 3) **I øvrigt frifindes Parlamentet.**
- 4) **Parlamentet bærer sine egne omkostninger og betaler sagsøgerens omkostninger.**
- 5) **Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse, der har interveneret i sagen, bærer sine egne omkostninger.**

Gervasoni

Kreppel

Rofes i Pujol

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. juli 2011.

W. Hakenberg
Justitssekretær

S. Gervasoni
Afdelingsformand